

Arrest

nr. 153 812 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ahmad Khalil MASOUDI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Mir Muslim Shah in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Op 10 qaus 1388 (1 december 2009) bent u begonnen aan een politieopleiding van zes maanden in het opleidingscentrum in Kaboel. Na deze opleiding werd u naar de Afghan National Civil Order Police (ANCOP) in Herat gestuurd omdat deze eenheid een tekort aan manschappen had. Daar moesten jullie wachten tot er eventueel een opdracht kwam. Na 20 dagen werd u naar Kaboel gestuurd om een training van een maand te volgen voor het leren rijden met een Humvee. Nadien werd u terug naar Herat gestuurd. Uiteindelijk kregen jullie de opdracht om 20 dagen naar Ghor te gaan om voor de veiligheid tijdens de

parlementaire verkiezingen te zorgen. Daarna werden jullie opnieuw naar Herat gestuurd waar jullie nog enkele maanden hebben gewacht op een opdracht. Na zes maanden dienst bij de ANCOP vroeg u een transfer aan omdat Herat te ver van huis was en het een moeilijke en gevaarlijke weg was naar u thuis. Ze stuurden u vervolgens naar de provincie Paktya waar u solliciteerde voor de functie van adjunct-hoofd van het departement Opleiding en Training van rekruten voor de zes provincies die onder deze dienst vallen. U kreeg de job en werkte in deze functie van djedi 1389 (december 2010-januari 2011) tot saur 1392 (april-mei 2013). In saratan 1391 (juni – juli 2012) stuurden de taliban een dreigbrief voor iedereen in het dorp waarin zij de mensen die werkten voor de overheid vroegen te stoppen met hun werk en zich bij hen aan te sluiten. In hoet 1391 (februari – maart 2013) kreeg u persoonlijk een dreigbrief van de taliban met dezelfde eis. Uiteindelijk kreeg u een derde brief waarin stond dat u niet was gestopt met uw werk en de gevolgen daarvan moest dragen. Daarna zijn de taliban verschillende keren langsgekomen bij u thuis en hebben met uw moeder gesproken. Uw moeder zei hen dat u gestopt was met uw werk en naar Iran was vertrokken. U bent vervolgens uit Afghanistan vertrokken. Op 12 juli 2013 vroeg u in België voor een eerste keer asiel aan. Op 23 oktober 2013 besloot het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 maart 2014 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beoordeling en beslissing.

Op 25 april 2014 diende u uw tweede en huidige asielaanvraag in. U houdt vast aan uw eerder verklaarde problemen met de taliban omwille van uw werk bij ANCOP. U stelt dat uw broer A. J. op 2 Hamal 1393 (22 maart 2014) werd ontvoerd door de taliban die op zoek waren naar u omwille van uw werk als politieagent. Na anderhalve week werd hij via bemiddeling door de dorpsouderen vrijgelaten. Uw broer werd door de taliban gefolterd waardoor hij slaapproblemen heeft en huilt.

U legt volgende documenten neer: een schriftelijke verklaring van de dorpsouderen, een brief van de politie van het district Mohammad Agha, kopieën van 3 foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek heeft gebaseerd (CGVS, p. 8). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid aangaande uw beweerde tewerkstelling bij ANCOP. Er werd ook geoordeeld dat u over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgde deze beslissing en beoordeling.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt - met name de ontvoering en mishandeling van uw broer A. J. door de taliban die op zoek waren naar u omwille van uw verklaarde beroepsactiviteiten bij ANCOP (CGVS, p. 9) - die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Daarenboven moet aangaande de beweerde ontvoering van uw broer worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. In uw verklaring bij de DVZ liet u immers optekenen dat de taliban naar uw huis kwamen en dat uw broer de volgende dag door de taliban werd opgepakt (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Voor het CGVS verklaart u echter dat uw broer twee dagen en twee nachten nadat ze bij u thuis zijn gekomen door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 9).

Betreffende de schriftelijke verklaring van de dorpsouderen waarin vermeld wordt dat uw broer A. J. werd ontvoerd door de taliban omdat u een politieagent bent (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17), moet worden vastgesteld dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten (ver)vals(t)e Afgaanse documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Bovendien betreft het een document met een gesolliciteerd karakter. U verklaart immers dat uw moeder naar de malik is gegaan en hem gevraagd heeft om de ontvoering van uw broer op papier te zetten (CGVS, p. 11).

In verband met de neergelegde kopieën van 3 foto's waarop u in uniform staat afgebeeld, moet worden opgemerkt dat de eerste foto reeds werd getoond en beoordeeld tijdens uw eerste asielaanvraag.

Betreffende de kopieën van deze 3 foto's moet bovendien worden opgemerkt dat ze geenszins kunnen aantonen dat u na uw opleiding effectief als politieagent heeft gewerkt.

Betreffende de brief van de politie van het district Mohammad Agha moet worden opgemerkt dat hierin vermeld wordt dat ene Hamidullah, die voor de veiligheidspolitie werkte, werd doodgeschoten (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Echter, u wordt helemaal niet in deze brief vermeld. Bijgevolg kan dit document geenszins uw verklaarde beroepsactiviteiten bij ANCOP aantonen.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat in uwen hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Zo kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u tot een arme boerenfamilie behoren. Meer bepaald verklaart u dat uw ouders slechts twee jerib grond bezitten en dat uw familie louter leeft van hun deel van de opbrengst ervan, met name 50 à 60 ser tarwe en maïs (CGVS eerste aanvraag (19.08.2013), p. 3-4; CGVS, p. 5). In Afghanistan komt twee jerib overeen met 0,4 hectare (zie administratief dossier), hetgeen weinig is. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw familie voor zo'n klein stukje landbouwgrond met een zeer beperkte opbrengst, een landbouwer zou betalen om die te bewerken, zoals u beweert (CGVS, p. 5). Dit klemt des te meer nu uw twee broers die nog thuis verblijven momenteel minstens 17 en 15 jaar zijn (CGVS eerste aanvraag (19.08.2013), p. 4), en dus oud genoeg zijn om deze twee jerib te bewerken. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u de werkelijke financiële situatie van uw familie tracht te verbergen en dat u wel degelijk van

een bemiddelde familie afkomstig bent. Bevestiging van de goede financiële situatie van uw familie wordt gevonden in uw verklaringen betreffende uw scholing. Zo verklaart u dat u de laatste twee jaar van uw middelbare studies met succes in Kabul heeft afgewerkt. De reden dat u hiervoor naar Kabul ging is omdat het niveau van het onderwijs in de hoofdstad hoger is dan in uw regio van herkomst en u zo meer kans maakte om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 3). De vaststelling dat uw familie twee keer negen maanden een kamer voor u huurde in Kabul zodat u er uw middelbaar onderwijs in een goede school kon afmaken en zo de mogelijkheid zou krijgen om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 3), hetgeen een zware financiële last met zich meebrengt, bevestigt dat de financiële situatie van uw familie beduidend beter is dan u beweert. Daarenboven werd in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werk in Herat en Paktia, waardoor het vermoeden ontstaat dat u heel waarschijnlijk na uw middelbare studies in Kabul bent gebleven. Ook moet worden vastgesteld dat u nog steeds contacten in Kabul heeft. Zo werden de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde naar u opgestuurd door een kennis uit Kabul (CGVS, p. 6). De door u neergelegde enveloppe die vanuit Kabul werd opgestuurd, bevestigt dit. Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat u een alleenstaande jongeman bent.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet “doordat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan het relaas van verzoeker.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met name van de materiële motiveringsplicht aangezien het Commissariaat-generaal niet het statuut van subsidiair beschermde toekent doch van oordeel is dat verzoeker zich in Kabul kan hervestigen terwijl ook daar een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Met een aanvullende nota van 16 september 2015 brengt verweerder het rapport “COI Focus, Afghanistan, Veiligheid op de weg voor burgers” van 2 maart 2015 bij.

Met een aanvullende nota van 23 september 2015 legt verzoeker ter terechtzitting nog het stuk “ Accord – Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and documentation: ecoi.net featured topic on Afghanistan: General Situation in Afghanistan and Events in Kabul, last update 31 august 2015, <http://www.ecoi.net/news/188769::afg/101.general-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm> neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen bij beslissing van 23 oktober 2013 en deze beslissing vervolgens bevestigd werd door de Raad op 21 maart 2014 bij arrest nr. 121 265. In dit arrest werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn werk bij de politie dermate incoherent zijn en zij niet overeenkomen met informatie aanwezig in het dossier, dat er geen geloof kan worden aan gehecht. In voormeld arrest werd hierover onder meer als volgt geoordeeld: "(...) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt niet overeenkomen met de verklaringen die hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat van jauza 1389 tot djedi 1389 bij de ANCOP in Herat actief was en vervolgens heeft gewerkt als adjunct-hoofd van het departement Onderwijs en Training in Paktya van djedi 1389 tot saur 1392 en hij is vertrokken in jauza 1392 (mei 2013) (stuk 5, gehoorverslag 19/08/2013, p. 8 en 9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker de laatste drie jaren voor zijn vertrek als commandant van de bewakingsdienst van overheidsgebouwen in het district Baraki Barak in de provincie Logar te hebben gewerkt en zegt hij niets over zijn werk in Herat en Paktya (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel heeft gesproken over de commandant van de Spinghar politiezone 505 te Paktya, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat de hoofdcommandant van de hele zone spinghar 505 Resmatullah Alizai is, en dat de provincies Logar, Paktya, Khost, Ghazni, Paktika en Maidan Wardak onder de verantwoordelijkheid van zone 505 vielen (stuk 5, gehoorverslag 19/08/2013, p. 9). Met het louter vermelden van de naam van de hoofdcommandant op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft verzoeker geenszins te kennen dat hij in Herat en Paktya heeft gewerkt. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn antwoord dat hij het werk 3 jaar deed, enkel betrekking had op de vraag van de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoelang hij in totaal voor de Afghaanse politie had gewerkt, vindt de Raad geen weerslag in de vragenlijst. Hierin staat duidelijk opgetekend dat verzoeker het werk van "commandant van de bewaking van gebouwen" bij de veiligheidsdienst in het district Baraki Barak in de provincie Logar in totaal 3 jaar deed (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Bovendien werd dit verslag hem voorgelezen in het Dari en door verzoeker bevestigd (stuk 12, vragenlijst, p. 5).

Voorts zijn verzoekers verklaringen over zijn werk bij de ANCOP niet aannemelijk en komen zij niet overeen met informatie aanwezig in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker dat men hem na het beëindigen van zijn – gewone – politieopleiding naar de ANCOP in Herat heeft gestuurd en dat hij vervolgens meteen aan de slag zou mogen gaan zijn als eerste luitenant, hoewel hij eigenlijk slechts een tweede luitenant was (stuk 5, gehoorverslag 17/09/2013, p. 4). Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt echter dat leden van de ANCOP een meer intensieve training krijgen en dat zij hun carrière bij de ANCOP starten met de rang van sergeant. Dat verzoeker meteen, zonder enige specifieke training, bij de ANCOP aan de slag mocht en bovendien direct gepromoveerd werd tot eerste luitenant is derhalve niet aannemelijk te meer verzoeker geen coherente en duidelijk verklaringen kan afleggen omtrent zijn promovering (stuk 5, gehoorverslag 17/09/2013, p. 4). (...)”

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten hierbij onder meer benadrukkend dat "verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan het relaas van verzoeker." dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de

huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: verzoeker stelt dat zijn broer A. J. werd ontvoerd door de taliban die op zoek waren naar verzoeker omwille van zijn werk als politieagent en legt ook nog volgende documenten voor: (i) een schriftelijke verklaring van de dorpsoudsten, (ii) een brief van de politie van het district Mohammad Agha, (iii) kopieën van drie foto's en een enveloppe.

In de mate dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt, met name de ontvoering en mishandeling van zijn broer door de taliban die op zoek waren naar verzoeker omwille van zijn beweerde beroepsactiviteiten bij ANCOP, is op zich niet van aard om de in de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Voor wat betreft de nieuwe stukken stelt de bestreden beslissing: *"Betreffende de schriftelijke verklaring van de dorpsoudsten waarin vermeld wordt dat uw broer A. J. werd ontvoerd door de taliban omdat u een politieagent bent (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17), moet worden vastgesteld dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten (ver)vals(t)e Afghaanse documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Bovendien betreft het een document met een gesolliciteerd karakter. U verklaart immers dat uw moeder naar de malik is gegaan en hem gevraagd heeft om de ontvoering van uw broer op papier te zetten (CGVS, p. 11).*

In verband met de neergelegde kopieën van 3 foto's waarop u in uniform staat afgebeeld, moet worden opgemerkt dat de eerste foto reeds werd getoond en beoordeeld tijdens uw eerste asielaanvraag. Betreffende de kopieën van deze 3 foto's moet bovendien worden opgemerkt dat ze geenszins kunnen aantonen dat u na uw opleiding effectief als politieagent heeft gewerkt.

Betreffende de brief van de politie van het district Mohammad Agha moet worden opgemerkt dat hierin vermeld wordt dat ene Hamidullah, die voor de veiligheidspolitie werkte, werd doodgeschoten (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Echter, u wordt helemaal niet in deze brief vermeld. Bijgevolg kan dit document geenszins uw verklaarde beroepsactiviteiten bij ANCOP aantonen.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen."

Verzoeker betoogt dat de bewering dat men in Afghanistan gemakkelijk vervalste documenten kan bekomen niet voldoende is om iemand op die grond af te wijzen. Een dergelijk verweer kan niet overtuigen en is niet van aard de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Verzoekers betoog dat de foto's wel degelijk aantonen dat verzoeker werkzaam was bij de politie gaat voorbij aan de concrete motieven van de beslissing inzake de eerste asielaanvraag van verzoeker waarbij gesteld wordt dat indien deze foto's aantonen dat verzoeker een opleiding heeft gevolgd bij de politie deze niet aantonen dat verzoeker na zijn opleiding wel degelijk tewerkgesteld werd bij de politie.

Wat betreft een eventuele aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, oordeelde de Raad reeds in zijn arrest nr. 121 265 van 21 maart 2014 dat er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming, gezien er voor hem een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te Kabul. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen wijziging de veiligheidssituatie van Kabul vaststelde die ertoe zou leiden dat het interne hervestigingsalternatief actueel niet langer veilig of redelijk zou zijn. De bestreden beslissing motiveerde het vestigingsalternatief voor verzoeker in Kabul als volgt:

"(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. (...)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen,

internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Zo kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u tot een arme boerenfamilie behoren. Meer bepaald verklaart u dat uw ouders slechts twee jerib grond bezitten en dat uw familie louter leeft van hun deel van de opbrengst ervan, met name 50 à 60 ser tarwe en maïs (CGVS eerste aanvraag (19.08.2013), p. 3-4; CGVS, p. 5). In Afghanistan komt twee jerib overeen met 0,4 hectare (zie administratief dossier), hetgeen weinig is. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw familie voor zo'n klein stukje landbouwgrond met een zeer beperkte opbrengst, een landbouwer zou betalen om die te bewerken, zoals u beweert (CGVS, p. 5). Dit klemmt des te meer nu uw twee broers die nog thuis verblijven momenteel minstens 17 en 15 jaar zijn (CGVS eerste aanvraag (19.08.2013), p. 4), en dus oud genoeg zijn om deze twee jerib te bewerken. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u de werkelijke financiële situatie van uw familie tracht te verbergen en dat u wel degelijk van een bemiddelde familie afkomstig bent. Bevestiging van de goede financiële situatie van uw familie wordt gevonden in uw verklaringen betreffende uw scholing. Zo verklaart u dat u de laatste twee jaar van uw middelbare studies met succes in Kabul heeft afgewerkt. De reden dat u hiervoor naar Kabul ging is omdat het niveau van het onderwijs in de hoofdstad hoger is dan in uw regio van herkomst en u zo meer kans maakte om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 3). De vaststelling dat uw familie twee keer negen maanden een kamer voor u huurde in Kabul zodat u er uw middelbaar onderwijs in een goede school kon afmaken en zo de mogelijkheid zou krijgen om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 3), hetgeen een zware financiële last met zich meebrengt, bevestigt dat de financiële situatie van uw familie beduidend beter is dan u beweert. Daarenboven werd in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werk in Herat en Paktia, waardoor het vermoeden ontstaat dat u heel waarschijnlijk na uw middelbare studies in Kabul bent gebleven. Ook moet worden vastgesteld dat u nog steeds contacten in Kabul heeft. Zo werden de documenten die u in

het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde naar u opgestuurd door een kennis uit Kabul (CGVS, p. 6). De door u neergelegde enveloppe die vanuit Kabul werd opgestuurd, bevestigt dit. Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat u een alleenstaande jongeman bent. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.(...)”.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het “Country of Origin Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015” en stelt dat “Hoewel het merendeel van de geciteerde artikelen in het European Country of Origin Information Network melding maakt van aanslagen tegen overheidsactoren, is het evenwel niet correct te stellen dat willekeurige aanslagen maar zonder aanwijsbaar doelwit niet zouden voorkomen in de stad.” Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met een rapport dat bijgewerkt is tot augustus 2015 en besluit hieruit dat “In geen geval kan men voorhouden dat de situatie in Kabul voldoende veilig is voor verzoeker. De vele geciteerde aanslagen in voormeld artikel in Kabul tonen zulks afdoende aan. Het is dan ook niet denkbeeldig dat verzoeker slachtoffer zal worden van de gewapende conflicten/incidenten, of minstens die dreiging er voor hem er reëel is.”

De door verzoeker citeerde en bijgevoegde rapporten bevestigen evenwel de conclusies uit de bestreden beslissing met name dat indien burgers er inderdaad het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, de veiligheidssituatie in Kabul nog niet van die aard is dat deze een situatie van willekeurig geweld uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van de commissaris-generaal te weerleggen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 121 265 van 21 maart 2014 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER